

MALINKA

Televizní prostředí, herci a natáčení v mrazu, ministerstvo zahraničí a rozhodování, zda vyjet na misi do Vietnamu, k tomu zajímavé charaktery a osudy – tohle všechno smíchat do čtivého příběhu je umění romanopisce. A Dita Táborská jím je. Chytlavosti její prvotiny *Malinka* (vydává HOST) pomáhá i to, že všemi prostředními autorka sama prošla, a ne jen jako spisovatel – pozorovatel a lapač atmosféry, ale jako zaměstnanec, a to dává čtenáři pocit, že je mu dovoleno nahlédnout pod povrch, ne jen pozorovat zvenčí. Velmi dobře jsou zachyceny charaktery lidí v tak odlišných prostředích, jejich způsob přemýšlení i chování. *Malinka* je román opravdu vrstevnatý a tohle je jen jedna jeho část. Tou hlavní je totiž otázka, jaké to je, adoptovat dítě? Jak obrovská musí být láska, která pečuje o drobečka s tolika vnitřními zraněními? Je to skutečně dech beroucí vyprávění. Pohled mámy, táty, bratrů, samé adoptované Malinky, dává obraz neskutečné hloubky citu, schopnosti sebezapření a také pochopení. Příběh představuje Malku, jak jí doma říkají, i jako krásnou promiskuitní ženu, která má u mužů úspěch, až to její matce lně nahání hrůzu. Stejně jako ji vyděsí mateřský cit, napovídající, že psychiatr Petr, který zná Malku od plenek, se do její dcery zamiloval. Zajímavá je také postava Alice, ženy sice úspěšné a vdané, ale marně toužící po dítěti. Je vykreslena tak přesně, až čtenáři zatrne. Jak se všechny tyto osudy propojí? Dita Táborská napsala svoji prvotinu s lehkostí, vtipem, porozuměním a laskavostí k lidským slabostem a úžasem nad barevností života. Nic z jejího vyprávění není falešně dojmavé, reklamní. Dita Táborská baví tím, že nepřehrává city svých postav. Její vyprávění sice zalézá pod kůži, ale ne jako když se zaryje jehla do žíly. Když si vyberete, že se vás to týká, tak se vás to týká. Když si vyberete, že vás zajímá, jen jak to dopadne, tak také dobře.

JARMILA SKOPALOVÁ

ČLOVĚK A JEHO SYMBOLY

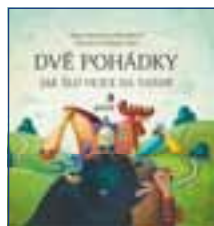

Kniha C. G. Junga a jeho žáků a následovníků Josepha L. Hendersona, Marie-Louise von Franz, Aniely Jaffé a Jolande Jacobi *Člověk a jeho symboly* (přeložil Pavel Kolmačka, vydal Portál) vznikla zvláštním způsobem. John Freeman, který pro BBC natočil v roce 1959 s Jungem rozhovor, byl požádán, zda by Junga nepřemluvil, jak píše v úvodu, „k napsání čtenářsky přístupné knihy, takové, která by v přiměřeném rozsahu a jazykem srozumitelným a zajímavým pro dospělé laiky shrnula jeho hlavní a podstatné myšlenky“. Jung však rozhodně odmítl. Později, po

jednom významném snu, se ale rozmyslel a svolil. Dal si však podmínku, že půjde o dílo kolektivní, a věnoval mu téměř celý poslední rok svého života. V červnu 1961, kdy zemřel, byl jeho oddíl hotov. „Tato kniha je jeho odkazem široké čtenářské veřejnosti,“ uzavírá Freeman. Jungův stostránkový oddíl se jmenuje *Sbližování s nevědomím* a začíná u významu snů. Jung postupně dospěl k závěru, že „k interpretaci snu je třeba používat pouze materiál, který je jeho zjevnou a viditelnou součástí. Sen má své vlastní meze. Už jeho specifická forma říká, co k němu patří a co od něj odvádí“. Podle Junga „potřebujeme znát nejen současnost, ale i minulost člověka. Proto má zásadní význam chápání jeho mýtů a symbolů“. Zabývá se archetypy ve snové symbolice, duši člověka a úlohou symbolů. Na Junga pak navazují další čtyři oddíly: *Prastaré mýty a moderní člověk* Josepha L. Hendersona, *Proces individuace* Marie-Louise von Franz (která je i autorkou závěru celé knihy *Věda a nevědomí*), *Symbolika ve vizuálním umění* Aniely Jaffé a *Symboly v individuální analýze* Jolande Jacobi. Zejména kapitola A. Jaffé je nesmírně zajímavá; „symbolický význam na sebe může vzít všechno“ – a ve vizuálním umění jsme toho svědky víc než jinde. Máme tu symboly kamene a zvířete, kruhu, moderní malbu jako symbol, tajné duše věcí, únik z reality, jednotu protikladů. Kniha, která se pokouší velice přístupnou formou objasnit roli, jakou hraje symbolotvorná funkce v nevědomé psychice člověka, je bohatě ilustrovaná, přičemž každou ilustraci doprovází stručný komentář.

MILAN VALDEN

DVĚ POHÁDKY

Psát recenzi na pohádkovou knížku je pro recenzenta vždycky radost. Je to najednou jiný svět. Chce to jiné čtení, jiné přemýšlení, jinou fantazii. A úplně jinou logiku! V případě knihy *Dvě pohádky* (vydává Portál) dokonce dvoji. Pohádky jsou totiž, jak už název jasně říká, hned dvě v jedné knize. *Mária Rázusová-Martáková* mě vzala na vandr s vejcem. Nejdřív jsem stále hledala nějaké těžké téma – člověk je zvyklý číst knížky vážně a seriózně. Když vejce puklo a přece neumřelo, moc se mi ulevilo a pochopila jsem, že vejce nemusí zákonitě umřít, když pukne! Když jsem pohádku dočetla, objevila se stránka se zprávou, že když knížku otočím, bude další pohádka. Hurá! *Margita Příbusová* mě pro změnu provedla novou verzí klasického příběhu o třech prasátkách. Přecházejí si občas pohádku je úlevné a osvěžující. Čtete slova, která vypadají jednoduše, ale děti si k nim dokážou přidat obrovský vnitřní příběh, velkou fantazii! Umíme to i my dospělí? Vyzkoušejte si to. Přečtete si knížku pohádek jen tak, pro sebe, bez dětí. Je to něco úplně jiného. Najednou nemáte zrcadlo dětských očí, ve kterých vidíte, jak dramatický může být vandr s vejcem. Co s tím uděláte? Dokážete jej znovu dětsky a bezelstně prožít, nebo knížku odložíte s tím, že je hloupá? A nebo se najednou před těmi krásnými obrázky a jednoduchým příběhem budete cítit hloupí vy? Ilustrace Vladimíra Krále jsou inspirativní, popisné a přesto otevírající prostor fantazii. Jak děti, tak dospělých. Knížka *Dvě pohádky* je velká a dobře se drží v ruce, což je důležité pro všechny rodiče, babičky a dědečky, kteří s ní budou sedět na kraji dětských postýlek. Stránky jsou z pevného a hladkého papíru a i to je důležité, protože malé prstíky na ně mohou mnohokrát sáhnout, ukazovat si, otáčet tam a zpět. Je to tedy knížka nejen zajímavá, čtivá, ale také praktická. Přemýšlím, kdy jsem naposledy něco takového o knize napsala. Ano, tahle kniha je praktická, dlouho vydrží, může se číst pořád dokola a udělá spoustu radosti čtenářům i malým posluchačům.

JARMILA SKOPALOVÁ

Soutěž o knihu Vařila jsem pro Picassa z nakladatelství METAFORA

Nakladatelství Metafora uvedlo na trh čtivý román plný barev a překvapivých dějových zvratů, který vypráví o umění, provensálské kuchyni, rodinných vztazích a síle tvůrčího přístupu k životu. Podmanivý příběh, inspirovaný jediným málo známým obdobím Picassova života, proplétá fiktivní postavy s historickými v kulisách kouzelné jižní Francie.

Jak se jmenuje rodinná restaurace, v které pracuje hlavní hrdinka zmíněného románu?

Odpověď najdete na www.metafora.cz

a zasílejte na adresu: knizni.novinky@sckn.cz do: 16. 4., knihu obdrží 100., 200. a 300. správná odpověď.